

LBRIS

We know
books

ADRIAN ALUI GHEORGHE

Povestea
elefantului
care trăia
într-o nucă

roman

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2025

A m urcat în tren în ultima clipă.
Drumul spre gară a fost aglomerat, plus un ambuteiaj într-o intersecție.

Taximetristul a întors, a ieșit din aglomerație și a căutat căile cele mai scurte. Î-am plătit dublu pentru că m-a scos din încurcătură, că am reușit să ajung cât de cât la timp.

Norocul meu a fost că luasem biletul cu anticipație, așa că nu a trebuit să mai stau la coadă la casa de bilete. Oricum, era și acolo aglomerație. Mă încălzisem, simțeam transpirația pe ceafă, îmi aluneca pe spate. Era fierbinte.

Vagonul patru? l-am întrebat pe unul dintre conductorii de pe peron.

Mi-a arătat cu mâna, din reflex, în timp ce consulta o diagramă.

Era chiar vagonul din dreptul meu. Ce bine!

În vagon, am avut senzația că m-am extras dintr-o lume gregară, amorfă, viermuitoare, agitată și că am intrat într-o alta, cu oameni aleși. Aleși? E prea mult spus. Dar care aveau, totuși, o țintă. Fiecare călătorie e, în ultima instanță,

o opțiune. Plus că din boxele încorporate în plușul verde al pereților vagonului se insinua în aer o muzică. Bach? Greu de ghicit. Bach, totuși. Când Dumnezeu a făcut lumea, în tot ce a făcut a pus câte un pic de Bach. Cine a spus-o? Nu îmi mai aminteam.

Vagonul nu avea compartimente, de asta am încercat să văd până departe, la capăt, chipurile celor cărora mă alăturasem. Mai degrabă eram privit, decât observam eu. Deși nu era întuneric, impactul cu lumina filtrată a becurilor îmi produse un rictus. Nu era aglomerat, așa că nu mi-am mai căutat locul de pe bilet, m-am așezat ocupând două locuri. Erau destule libere, în preajmă.

În partea stângă, un cuplu. Un lungan și o pitică. Am salutat, abia perceptibil, aplecând capul. El mi-a răspuns la fel, ea a continuat să mă cerceteze fără menajamente. Am mai dat o dată din cap, semn că observasem insistențele ei. Părea un copil răzgâiat, ridurile de pe frunte îi trădau însă vârsta. Nu părea să aibă mai mult de un metru și treizeci. Poate un metru și patruzeci?

În fața lor zăream, peste plușul scaunelor, două creștete, un bărbat și o femeie, care se mișcau ca și cum și-ar fi frecat nasurile.

Mi-am așezat bagajul în plasa de deasupra scaunelor ocupate, mi-am pus kindle-ul, în care aveam înmagazinată o bibliotecă, pe măsuta din față, mi-am scos ochelarii, șervețelele umede și ciocolata amară și le-am așezat alături. Și telefonul, firește. Apoi m-am așezat și eu, privind pe geam. Trenul rupea spornic dintr-un peisaj gri. Copacii scheletici așteptau zăpada. Așa părea.

Aveam în față aproape opt ore de mers, prin noapte. În gara din B mă aștepta Celina, de acolo plecam mai departe, în lumea noastră. Și lumea noastră avea chipul unei stațiuni montane, la care visam de un an. Uf!

Am ațipit. M-am trezit când conductorul dădea indicații despre cum trebuie folosită instalația de aer condiționat, cum pot fi reglate luminile de control, care se deschideau progresiv, în fascicule. Trecuse deja de mine, nu m-am sinchisit. Era cald. Am rupt o bucată de ciocolată, am ațipit din nou. Legănatul trenului te îndemna la asta.

Trenul a mai oprit într-o gară din care a urcat un cuplu în vagonul nostru. În tren, toate zgomotele, toate glasurile se mătuiau, se uniformizau. Apoi, din nou, legănatul în gol al trenului, țcănitul ritmic al roților. Biela-manivela, cum îmi amintisem de la ora de fizică. Asta împinge trenul înainte. Și lumea?

Cei doi care s-au urcat s-au așezat în spatele meu. Vorbeau, cu voce scăzută, despre dieta miraculoasă a japonezilor dintr-o anumită insulă, care îi ajută să trăiască o sută de ani, fără niciun alt efort. Nu am înțeles ce consumau japonezii despre care vorbeau.

A venit conductorul, a cerut documentele de călătorie, le verifica meticulos, de parcă le-ar fi citit și pe cotor. Cerea și documentele de identificare ale fiecărui pasager din tren, lucru care mi s-a părut excesiv.

I-am întins și eu biletul. L-a cercetat, apoi s-a uitat lung la mine. A privit din nou bucata de carton verde: Cred că ați greșit trenul, domnule!

Nu înțelegeam.

Trenul dumneavoastră era garat alături. V-ați urcat, din greșeală, în unul care merge exact în direcția opusă. Sau, mă rog...! Conducătorul freca bucata de carton a bilețului, neștiind cum trebuie să procedeze. Greșeala mea era infracțiune?

Am vrut, în primă instanță, să înșfac bagajul și să cobor la prima stație.

Nu cred că e o soluție acum, mă avertiză conducătorul. Suntem în plin câmp, vine noaptea până să apară o variantă. Nu aveți un tren convenabil în următoarele ore. Mai degrabă rămâneți în tren, coborâți într-o gară mai mare, de acolo veți găsi o soluție. Un tren care să vă ducă înapoi aveți abia mâine dimineață. La ora 9 îl puteți lua liniștit din gara din P. Nu văd altă soluție.

Și Celina?

Conducătorul nu era interesat de ratarea întâlnirii mele cu Celina.

Am sunat-o. Își pregătea bagajul. Nu, nu putea să înțeleagă cum am încurcat trenurile, cum am urcat în altul...!

Nu se poate să fii atât de distrat...! Era furioasă? Doar dezamăgită.

Dar nu a fost asta, nu pentru că sunt distrat am încurcat trenurile, ci pentru că am ajuns în ultima clipă, aglomerația.

Și acum...?

Și acum ...!?

Măcar știi unde ești acum?

Da, dar asta nu mă ajută cu nimic în acest moment. O variantă ar fi să mergi înainte în stațiune, eu ajung cu întârziere. E singura variantă, de altfel.

Conducătorul m-a asigurat că pot să cobor mâine dimineață în gara din P și că voi găsi o variantă de întoarcere. Mâine seară ajung și eu. Negreșit.

Celina. Da.

Aș fi vrut să vorbesc mai mult cu Celina, să îi explic situația mea absolut idioată, dar cei doi din spatele meu și-au întrerupt brusc conversația și dădeau impresia că ascultau lamentația mea. De asta am și întrerupt rapid convorbirea.

Conducătorul a revenit, era însoțit de alt conducător de astă dată. S-au oprit în dreptul meu, i-a explicat situația: urcasem din greșeală.

Are bilet valabil pentru cealaltă țintă?

Are.

În cazul acesta nu e infracțiune, pentru că oricum a plătit o cursă. Societatea de căi ferate nu pierduse, practic, niciun ban, spuse cel de-al doilea.

M-am ridicat și eu. I-am mulțumit pentru înțelegere.

Și totuși, pentru evitarea oricăror complicații ulterioare, trebuia să încheiem un proces verbal, care să ateste faptul că îmi asumam greșeala, că nu aveam de reproșat nimic nimănui de la căile ferate pentru eventualele neplăceri prezente și viitoare. Punct. Data. Semnătura. Cel de-al doilea conducător a îndoit hârtia, a plasat-o într-o agendă.

Lumea din compartiment privea cu interes scena: intervenise o variație în monotonia drumului.

Unde aș putea să cobor, totuși?

S-au uitat unul la altul, păreau încurcați.

Cred că cel mai bine e să coborâți în gara din P, de acolo aveți o cursă mâine la ora 9. Nu vă recomandăm să coborâți prin găurile intermediare, nici vremea nu e cea mai potrivită pentru aventuri. Se anunță ploi reci și furtuni. Fenomenul de chiciură va îngreuna chiar mersul trenului.

Am sunat-o din nou pe Celina.

Era furioasă. I-am dat dreptate: și eu aș fi fost. Asta a mai calmat-o puțin. A devenit monosilabică.

Să mă aștepte?

Nu, nu avea rost. Să meargă înainte în stațiune, să motiveze cumva la recepția hotelului, oricum ajung și eu. Deși documentele de rezervare erau la mine, mă putea pune în relație telefonic cu cei de la recepție, ca să clarific situația. Le puteam transmite dovezile de plată a sejurului, de fapt și fotografiate, pe whatsapp.

Voia să doarmă, mâine la ora cinci trebuia să fie în picioare, ca să prindă trenul. A luat și un somnifer ușor. Orice noapte, înainte de a pleca la drum, o tortura. Stătea într-o stare de veghe extrem de obositoare.

Te sun la 5?

Dacă vrei?!

Nu știu dacă trenul înainta în noapte sau noaptea înainta în minte și în suflet. Pentru că o somnolență caldă părea cuibul în care simțeam că mă adun. Am adormit în ritmul bielei-manivelei.

Trenul a mai oprit de câteva ori, dar în vagonul nostru nu a mai urcat nimeni.

Am încercat să văd ceva prin geam, vreo localitate sau ceva dintr-un peisaj, numai că pe geam se depusese

chiciura albă care făcea imposibilă orice privire în afară. Era un fel de givraj, cum se spune la avioanele care trec prin straturi succesive de aer cald și rece.

Am deschis eBook-ul și am căutat să citesc ceva. Albert Camus. *Exilul și împărăția*. Despre femeia adulteră. *O muscă firavă se rotea de câteva clipe în autobuzul cu geamurile închise. Venită de nu se știe unde, se învârtea fără zgomot, în zbor istovit. Janine o pierdu din ochi, apoi o văzu cum se lasă pe mâna nemișcată a bărbatului ei. Era frig. Musca se înfiora la fiecare pală de nisip izbită de vânt în geamuri. În lumina slabă a dimineții de iarnă, mașina înainta, se legăna, târându-se cu chiu' cu vai, hodorogind din toate încheieturile... Îmi era greu, în aceste condiții, să urmăresc povestea unei muște. Mi se părea chiar absurd. M-am mai uitat o dată la titlul cărții. Da, era Camus. Obișnuit să citesc cărți pe hârtie, mi se părea inconsistent textul de pe Kindle. Da, o muscă înfiorată de frig... Eram altceva? Da, să fiu o muscă și să... Ce să fac? Să zbor până în dormitorul Celinei, să... Dar frigul de afară și chiciura albă care cădea în valuri nu erau cele mai promițătoare lucruri pentru o muscă.*

Am ațipit din nou. M-am dus până la un capăt al somnului, ca și cum aș fi alunecat într-un sac fără putință să mă agăț de ceva.

Urcam și coboram, în ritmul bielei-manivelei. Taca-tac, taca-tac ...!

Normal ar fi fost să îmi iau un loc la vagonul de dormit, dar nu erau disponibile în momentul în care făcusem rezervarea. Dacă aș fi făcut-o, poate că la urcare conductorul ar fi

descoperit eroarea și nu mai urcam în trenul acesta. Și acum eram cu Celina, da, aș fi ajuns.

Când m-am uitat la ceas, era 5 și jumătate. Ah și am zis că sun la 5...! Sun. Celina nu răspunde. E în baie sau își bea cafeaua. Sau a luat taxiul, spre gară. Posibil. Revin. Dar tot degeaba.

Abia acum observ că trenul era oprit. Încerc să văd ceva prin geamul mățuit de chiciura albă. Suntem în plin câmp. Și vântul poartă vălătucii de ceață și apă, ca și cum ar rostogoli ciulini imenși.

Deschid din nou Kindle, caut ceva să citesc, să îmi placă, să fac să îmi alunece gândul din realitate. Nu mă pot decide. *Omul fără însușiri* de Robert Musil. Mă uit la chipurile celorlalți, din vagonul lung. Nu păr nici îngrijorați, nici grăbiți. Parcă ar fi chipuri dintr-un muzeu al figurilor de ceară. Par vii, deși nu sunt. La mijloc e talentul celui care i-a modelat. Și le-a pus culoare în obraji, umbre pe frunte, lumină în ochi. Dacă au ochii deschiși...! Dar puțini sunt cu ochii deschiși.

Mă ridic și fac câțiva pași pe culoar. Cei doi indivizi din spatele meu dorm destul de inestetic, capetele lor se ating. Unul dintre ei, care poartă un pulover verde, cu un guler larg, are gura deschisă. Celălalt își mișcă bărbia. Visează că vorbește, probabil. Sau că mănâncă.

Pitica doarme cu capul în brațele partenerului. El o ține afectuos, ca pe un copil. Îi frământă, instinctiv, o ureche.

Mai în față, un alt cuplu. Dorm îmbrățișați.

Revin la locul meu. Sun din nou, Celina nu răspunde. Poate doarme adânc și a pierdut trenul. Sau e furioasă încă?

Nu o cunosc foarte bine, deși o vreme am lucrat în același birou. Mai puțin de un an, ce e drept. Apoi ea a plecat, a găsit un job mai bun la câteva sute de kilometri. Plus că a fost antrenată într-o relație, cu un bărbat...! Un voleibalist. A fost o căsătorie de conveniență, care a trecut din inerție, din an în an, până în vara asta. Mi-a mărturisit apoi că era mai aproape de părinți acum, că voia altceva decât să mucezească într-un birou. Altceva? Eu, da, mucezeam. I-am mărturisit asta și ei. Abia după ce a plecat, la cinci, șase ani, am început să comunicăm. Depărtarea era bună conducătoare de afecțiune. Și de sentimente. Eu devenisem, brusc, acel altceva pentru ea?

Trenul s-a pus în mișcare. Ezitant, precaut. Cei doi din spatele meu s-au trezit.

Probabil că s-a depus gheață pe șine, spune unul dintre ei.

Cui spune? Nimănu. Sieși. Fiindcă celălalt doarme încă, îi aud respirația grea.

Mă întorc și confirm presupunerea: Da, cred că s-a produs fenomenul de givraj.

Acesta nu e la avioane? mă întreabă individul cu puloverul verde.

Ba da, dar se potrivește și în acest caz.

Habar nu aveam dacă se potrivea, dar îmi asumasem această constatare cu toată fermitatea.

Numai de nu ar întârzia, zic.

Ei, deja suntem în întârziere. Stăm aici, în câmp, de vreo oră. Poate mai mult. Dar o oră, sigur.

O oră? Nu-mi dădusem seama. Citisem, dormisem. Da, o oră e mult.